

S. M.

Ustanowienie rzeczników dyscypliny budżetowej

Palestra 8/4(76), 42-43

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

m. in. sprawowanie nadzoru nad organami prezydiów rad narodowych, działającymi w tych dziedzinach. Zgodnie z przepisami ustawy i rozporządzenia, do kompetencji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych przeszły także dotychczasowe uprawnienia Przewodniczącego K.B.U.A. do wydawania przepisów wykonawczych na podstawie delegacji ustawowych prawa budowlanego (Dz. U. z 1961 r. Nr 7, poz. 46) i prawa o planowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1961 r. Nr 7, poz. 47).

5. Ustanowienie rzeczników dyscypliny budżetowej

Ustalone na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 lipca 1960 r. (Dz. U. Nr 41, poz. 247) zasady i tryb zwalczania wykroczeń w dziedzinie dyscypliny budżetowej zostały uzupełnione nowelą do tego rozporządzenia z dn. 11 lutego 1964 r. (Dz. U. Nr 5, poz. 32).

Według przepisów tej noweli, przy komisjach orzekających, do których właściwości należy orzekanie o naruszeniu dyscypliny budżetowej, działają rzecznicy dyscypliny budżetowej. Rzecznikami tymi są z urzędu główni księgowi (budżetu Państwa, budżetu resortu, budżetu województwa lub powiatu), którzy w postępowaniu przed komisjami orzekającymi występują w charakterze strony.

Należy przypomnieć, że naruszeniem dyscypliny budżetowej jest naruszenie przepisów normujących gospodarkę budżetową, a w szczególności:

- 1) przekroczenie zaplanowanych wydatków budżetowych,
- 2) ustalenie lub ściąganie należności państwowych poniżej sumy wynikającej z prawidłowego obliczenia tych należności, jak również nieprawidłowe umorzenie lub odpisanie należności państwowych,
- 3) udzielenie zamówienia z naruszeniem przepisów o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych,
- 4) naruszenie zakazu dokonywania określonych wydatków bądź przekraczania dopuszczalnej ich wysokości,
- 5) naruszenie przepisów w zakresie niedopełniania obowiązku zawiadamiania o naruszeniu dyscypliny budżetowej,
- 6) nierzetelne prowadzenie ewidencji rachunkowej lub nieterminowe dokonywanie w niej zapisów, składanie nierzetelnych sprawozdań finansowych lub nieterminowe składanie sprawozdań finansowych.

Za naruszenie dyscypliny budżetowej przy wykonywaniu budżetu są nakładane tzw. kary porządkowe w postaci kary pieniężnej, kary nagany i kary upomnienia. Karom tym podlegają (w wyniku zabronionego działania lub zaniechania) pracownicy i osoby pełniące funkcje z wyboru w jednostkach wykonujących budżet. Jednostkami wykonującymi budżet są w rozumieniu rozporządzenia:

- a) jednostki budżetowe wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi,
- b) zakłady budżetowe,
- c) inne państwowe lub niepaństwowe jednostki organizacyjne w zakresie pobierania przez nie dochodów budżetu Państwa, dysponowania kredytami tego budżetu albo administrowania funduszami celowymi i środkami specjalnymi, o których mowa w art. 7, art. 10 ust. 2 pkt 2 i art. 53 ust. 2 pkt 2 ustawy z dn. 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221):

Jeśli chodzi o organizacje społeczne, to — gdyby w związku z wykonywaniem zleconych zadań budżetowych zostały one ustanowione dysponentami kredytu budżetowego. — uważa się je za jednostki wykonujące budżet w rozumieniu roz-

porządzenia (patrz Dz. Urzęd. Min. Finansów z 1963 r. Nr 5, poz. 4) i w związku z tym pracownicy tych organizacji za naruszenie dyscypliny budżetowej w zakresie dysponowania kredytem budżetowym podlegają odpowiedzialności porządkowej w rozumieniu przepisów rozporządzenia.

W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej w zakresie nie uregulowanym rozporządzeniem stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym. Mają więc w tych sprawach zastosowanie także przepisy o pełnomocnikach stron (art. 29 i 30 k.p.a.).

6. Nadanie organom ochrony przeciwpożarowej uprawnień oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym

Na mocy uchwały Nr 33 Rady Ministrów z dn. 8 lutego 1964 r. (M.P. Nr 11, poz. 48) wojewódzkie i powiatowe (także miejskie w miastach stanowiących powiaty) komendy straży pożarnych zostały upoważnione do brania udziału w rozprawie przed kolegium w postępowaniu karno-administracyjnym w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o następujące czyny karalne:

- 1) za wprowadzenie w błąd straży pożarnych złośliwymi alarmami,
- 2) za wykracanie przeciwko przepisom ustawy z dn. 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) albo przeciwko przepisom lub zarządzeniom wydanym na ich podstawie.

Za dopuszczenie się tych wykroczeń sprawca podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywnie do 3 000 zł.

Rolę komendy straży pożarnej jako oskarżyciela publicznego w postępowaniu karno-administracyjnym określają przepisy ustawy z dn. 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (tekst jednolity: Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79).

7. Ułatwienia w podejmowaniu wkładów oszczędnościowych pozostałych po zmarłych wkładcach

Przepis art. 39 ustawy z dn. 13 kwietnia 1960 r. o prawie bankowym (Dz. U. Nr 20, poz. 121) otrzymał na podstawie ustawy z dn. 25 lutego 1964 r. o zmianie tego prawa (Dz. U. Nr 8, poz. 50) nowe brzmienie. Stosownie więc do nowej treści tego przepisu, po śmierci wkładcy bank państwowy z jego wkładów oszczędnościowych obowiązany jest dokonać wypłaty w dwu wypadkach:

- 1) każdej osobie — na pokrycie kosztów pogrzebu wkładcy, jeżeli przedstawi rachunki stwierdzające wysokość poniesionych przez nią wydatków (koszty te uwzględnia się w wysokości odpowiadającej zwyczajom miejscowym i stosunkom majątkowym zmarłego),

- 2) małżonkowi oraz najbliższemu krewnym zmarłego wkładcy — kwotę ogółem do 50 000 zł, jeżeli wkładca wskazał te osoby na piśmie właściwemu dla jego ostatniego miejsca zamieszkania oddziałowi banku.

Podjęte w obu tych wypadkach sumy z wkładów oszczędnościowych nie wchodzi do spadku po zmarłym wkładcy.

Dokonanie wypłat następuje po przedstawieniu przez zainteresowane osoby księżeczki oszczędności i aktu zgonu wkładcy.